Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA



УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 222. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 20-го ЛИСТОПАДА 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 20, 1985 No. 222. VOL. XCII.

О. МЕШКО ПОВЕРНУЛАСЬ ІЗ ЗАСЛАННЯ ДО КИЄВА



О. Мешко

Ню Йорк (ЗП УГГ). — На початку листопада цього року член-засновник Української Гельсінкської Групи, Оксана Мешко, закінчивши термін заслання, повернулася з Хабаровського краю до Києва.

Оксані Мешко (нар. 30.1. 1905 р.) судилася тяжка доля. Довгі роки вона перебувала „між смертю і життям" (пізніше це стало назвою її автобіографічної оповіді). Перерване під час сталінських чисток навчання, смерть улюбленого старшого сина в 11 років, переслідування чоловіка, колишнього члена УКП, пізніше — репресії в родині старшої сестри Віри, яку уб'язнили, а чоловіка і двох синів знищили, втрата безвісти молодшої сестри Катерини, учасниці Визвольних Змагань (щойно на схилі віку вдалося розшукати її сліди в Ню Йорку), невдовзі арешт самої Оксани Мешко і 10-річний вирок. Це — її будні за сталінських часів.

„Відлига" усміхнулася до неї звільненням і реабілітацією, поверненням до Києва, до сина. Дарма що той син, вихований головно у підвірттях, відчужився і захворів, в О. Мешко вистачило запалу і сил поставити на ноги, і побудувати хату, і відчути подих культурного відродження шестидесятників.

У другій половині 1960-их років О. Мешко — активна учасниця літературних вечорів у київських школах і клюбах, разом з молодою вона вшановує Тараса Шевченка 22-го травня, старається впорядкувати занедбану могилу В. Самійленка під Києвом, як рідного сина, захищає ув'язненого Валентина Мороза.

Від січня 1972 року їй таки доводиться захищати й рідного сина Олександра, арештованого за самвидавну літературу. Її самовідданість і завзяття в цьому можуть бути прикладом і наснагою для багатьох матерів. В одному із звернень до урядовців, О. Мешко нагадує як у неї самої забрали намарне 10 років життя (що і влада визнала пізні-

(Закінчення на стор. 3)

ПОСЛАННЯ

Ієрархії Української Католицької Церкви до української молоді з нагоди Міжнародного Року Молоді

„Навчи мене творити Твою волю, бо Ти Бог мій! Хай дух Твій добрий мене веде по землі рівній" (Пс. 143,10)

Ми, ієрархи Української Католицької Церкви, зібрані разом на Синоді у Римі під головуванням Верховного Архиєпископа, з нашим Первоієрархом Блаженнішим Мирославом Іваном Кардиналом Любачівським, звертаємося до тебе, українська молоде, щоб у цьому Посланні передати тобі нашу журбу й старання про твоє майбутнє і заохотити тебе до ще більшої участи у праці для нашої Церкви і народу.

Ми свідомі нашої відповідальности за твою долю, за долю нашої Церкви, зокрема тепер, коли проводимо підготовку до ювілейних торжеств Тисячоліття Християнства українського народу. Ми звертаємося до тебе, українська молоде, як твої архипастирі й духові батьки, щоб із наших вказівок і поучень ти набрала ще більшої заохоти й снаги віддати свої молодіжні сили, свій запал, свої таланти для добра нашої Церкви, яка так гарно процвітає у вільному світі, а в Україні під цю пору переживає жорстокі й нелюдські переслідування. Вона свята й нескорена у своєму страждáнні. Вона існує, хоч тепер у новітніх катакомбах.

Дорога молоде! Всемогутній Творець обдарив тебе здібностями, силою творчого ума, щоб ці дарування проявляти у молодечому віці. Ти маєш ці дарування розвинути, побільшити й здійснювати у своїх ідейних поривах. Ти маєш проявити свою працю на засадах християнської етики і моралі в ділянках соціяльного і громадського життя, у стараннях, щоб зберегти культурну спадщину нашого християнського народу та віддати свою працю для прослави Господа, для величі нашої Церкви й добра народу. Ти є авангардом нашого народу, що неустанно змірює до краси, до правди, до волі. Український народ, що тепер в Україні йде на Голготу, прийнявши терновий вінок, за істину, за віру у Христову Благовість, за Божою волею дійде до свого Воскресіння. За долю нашого народу і за наше спасіння треба Господа молити.

Дорога молоде! Ти обдарована Господом багатьма щедротами, а коли відчуваєш поклик Христа „Іди за мною", віддай себе всецíло нашому Спасителеві, а знайдеш правдиве щастя на землі й вічну нагороду у небі. Завжди у своєму житті зберігай Божі заповіді, щоб розбудовувати і закріплювати чесні й справедливі, непромінливі вартості життя, щоб будувати мир у народі, Боже царство у світі.

Дорога молоде! Святіший Отець Іван Павло II у благовісті до канадської молоді 12-го вересня 1984 року сказав оці слова: „Тобі, молоде, потрібно вірної скалі вартостей, ясного погляду на світ, на людську працю, на людське життя... Ви повинні взяти до уваги такий зразок людства, який повністю спроможний задовільнити Вашу справу цінностей. Ця особа, яку я повторно представляю усій молоді — це Ісус... Він,

(Закінчення на стор. 4)

САНДІНІСТИ МАЮТЬ НАМІР ВСТАНОВИТИ ЗВ'ЯЗКИ З КИТАЄМ

Манагуа. — Західні дипломати, які перебувають у Нікарагуа, повідомили, що сандіністи мають намір порвати відносини з Тайваном і встановити дипломатичні відносини з комуністичним Китаєм.

Таке рішення уряду Нікарагуа буде великою перемогою китайських дипломатів, які поширили наступ на країни Південної і Центральної Америки. Прем'єр-міністер Китаю Жао Жіянг під час своєї поїздки по країнах цього району вже підписав торговельну угоду з Венесуелою, закликав до поширення зв'язків з Арґентиною і висловив зацікавлення купити зброю в Бразилії.

Минулого тижня китайський прем'єр провадив переговори з представниками Мехіко про участь Китаю у спільному промисловому проєкті вартістю 200 мільйонів долярів.

Дві країни західної півкулі, Болівія і Ґренада, вже зірвали дипломатичні відносини з Тайваном і встановили їх з Китаєм. Очікують, що Нікарагуа буде першою країною Центральної Америки, яка також рішиться на такий крок.

Не зважаючи на свою традиційну антикомуністичну політику, Тайван до останнього часу давав Нікарагуа економічну допомогу, переважно для модернізації сільського господарства країни.

Президент Нікарагуа Даніель Ортега зустрічався в Ню Йорку з китайським прем'єром і дуже можливо, що одною з тем їхньої розмови було встановлення дипломатичних відносин. Міністер закордонних справ Нікарагуа Міґуель Брокман пляную в цьому місяці відвідати Австралію, Нову Зеляндію та Індію. Можливо, що він включить до програми поїздки також і Китай.

Західні дипломати вважають, що сандіністи не спішили встановити з Пекіном дипломатичні відносини, щоб не погіршити їх зі своїми головними союзниками Кубою і Совєтським Союзом, відносини яких з Китаєм не можна вважати дружніми.

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР О. СОБОЛЯ-ЗОРЕСЛАВА

Ню Йорк. — У п'ятницю, 22-го листопада 1985 року, Карпатський Союз і Літературно-Мистецький Клюб влаштовують тут у приміщенні ЛМК при 136 Друга авеню, Авторський вечір закарпатського поета о. Севастіяна Соболя, ЧСВВ, — літературний псевдонім Зорeслав.

У програмі вечора виступить проф. Ігор Гурин — Слово про автора; твори поета Зореслава читатимуть артистка українських театрів Іванна Кононів і Тамара Кардашинець. Піяніст Юрко Фурда заграє на фортепіяні „Закарпатські мелодії". Початок — год. 7-ма вечора.

В ЖЕНЕВІ РОЗПОЧАЛИСЬ РОЗМОВИ НА ВЕРШИНАХ

Женева, Швайцарія. — У понеділок, 18-го листопада до Женеви прибув совєтський лідер, генеральний секретар ЦК КПСС, Міхаїл Горбачов з дружиною Раїсою і численними дорадниками. Декілька дорадників прибуло до Швайцарії вже тиждень раніше і тут, спільно з американськими представниками, відбули три неформальні сесії і виступили на численних пресових конференціях, чи так званих інформаційних форумах, на яких вони зустрілись з конфронтацією західньої думки на справи розбросння прав людини, совєтської присутности в багатьох країнах світу і військової агресії в Афганістані.

На одній такій пресовій конференції, на якій з американської сторони виступив також головний дорадник президента Роналда Реґена у справах крайової безпеки Роберт МекФарлейн, новоприбулий із Совєтського Союзу дисидентка, яка зуміла отримати акредитацію від голляндського журналу „Елсевіре" Іріна Ґривніна, сама колишній політв'язень комуномосковських концтаборів, запитала совєтських представників чи вони можуть сказати їй скільки в ГУЛаґах перебуває політичних в'язнів. Очевидно, за таке питання вона в СССР могла б помандрувати назад до концтабору, а тут на Заході Ґеорґій Корнієнко, Анатолій Добриний, Леонід М. Зам'ятін та інші, намагалися тільки іґнорувати поставлене питання. Також МекФарлейн мав нагоду вступити у „двобій" із совєтським коментатором Ґенріком Боровиком, який нагадував ЗСА про справи в Центральній Америці, а головно в Ель Сальвадорі, Нікараґуа і висадку в маленькій острівній державі Ґренаді. Речник Уряду ЗСА поспішнувшись заявив: „Добре, що ви зачепили ці справи" і від цього слова почав атакувати совєтську бруду війну в Афганістані, Анголі, Етіопії, Нікараґуа та інших місцях світу.

У такому дусі менш-більш пропочались розмови між президентом Р. Реґеном і совєтським лідером М. Горбачовим, в дусі взаємного недовір'я. Спочатку вони говорили, як то кажуть, „сам на сам", в чотири очі, у присутності тільки перекладачів. Говорили, кажуть політичні спостерігачі, довше, як було передбачено. Ніхто не знає змісту їхньої розмови і засоби масової інформації довідають ся тільки те, що їм подадуть офіційні речники обох сторін на зустрічах з пресою. Високі речники обидвох делегацій однак натякають, що вже напередодні зустрічі Реґена з Горбачовим, головні дорадники погодились, що на зустрічі в Женеві не закінчиться. Обидва зустрічатимуться принаймні раз в рік і чергова зустріч Реґена з Горбачовим вже запляновано на 1986 рік.

Заповідають, що в четвер вранці, 21-го листопада мають появитися комунікати з підкресленням світлих і темних сторінок розмов на вершинах. Чому не один спільний, — запитують кореспонденти. Одною з найтяжчих проблем під час розмов є без сумніву справа контролі скорочення нуклеарної стратегічної зброї тому, що СССР не годиться на фізичну інспекцію і справа так званої космічної зброї, чи оборонної ініціятиви президента Р. Реґена, досліди над якою, продукцію і розміщення Москва хоче зупинити за всяку ціну.

Ніхто не сумнівається в Женеві, що ластівками, які сповіщатимуть нібито „відпруження" у відносинах між ЗСА і СССР, будуть договори про культурну і наукову співпрацю, збільшення торгівлі тощо, між ЗСА і СССР.

Одним словом — між обидвома країнами розпочався офіційний діялог. Чим він закінчиться тяжко сказати, — кажуть спостерігачі.

У Філядельфії вшанують Ю. Оранського

Філядельфія, Па. (Л.Ч.). — Заходами 43-го Відділу Союзу Українок Америки тут в суботу, 23-го листопада ц.р., о год. 4:30 по полудні в Українському Культурно-Освітньому Центрі, при 700 Сідар ровд, відбудеться вечір для вшанування композитора і диригента Юрія Оранського п.з. „Музичні стежки Ю. Оранського".

Ю. Оранський здобув фахову музичну освіту у Харківській консерваторії та в німецькій високій музичній школі у Фрайбурзі. Диригентську діяльність розпочав ще в Україні, будучи студентом консерваторії. Диригував хорами різного складу і профілю в Україні, Західній Німеччині і З'єднаних Стейтах Америки. Працював як хормайстер у Харкові, Києві, Коломиї, Дрогобичі, Філядельфії; тісно співпрацював з композиторами Миколою Фоменком та Василем Овчаренком; редагував, аранжував та оркестрував твори українських композиторів-клясиків та композиторів сучасних. З оперними виставами, з камерно-симфонічними концертами та з публічними лекціями відвідав багато місцевостей в ЗСА і Канаді.

Слово про Ю. Оранського виголосить музиколог Роман Савицький. В мистецькій частині будуть показані прозірки з творчого дорібку Оранського, сольоспів дружини композитора Надії і доні Катрусі Петик, професійної співачки. Виступить також актор Володимир Шашаровський. Після закінчення програми — зустріч при перекусці і каві.

Дітройт готується до відзначення роковин Державности України

Дітройт, Миш. (В.П.). — Щорічні святкування роковин Державности і Соборности України в Дітройті, відбуваються торжественно та багатолюдно. Організатори стараються внести щось нове в програму, щоб вона була відмінна від минулорічних.

Новинкою цьогорічної програми буде виступ „оживленого" хору „Трембіта", з його відмолодженим складом та молодим диригентом Андрієм Стасівим. Вже довший час хор підготовляє відповідний до змісту репертуар. Вокальну частину Академії збагатить своїм виступом солістка Христина Липецька.

Головну промову виголосить видатний історик і проф. д-р Тарас Гунчак.

Згідно з раніше прийнятим домовленням, цьогорічне відзначення підготовляє Метропольітальний Відділ УАКРади.

Невдовзі почнуться заходи в стейті Мишиґен, міста Дітройту та довколишніх міст, а також у сенаторів і конґресменів, щоб відповідними проклямаціями, включно з Українським Днем, надати відзначенню належного політичного змісту.

Серед низки окремих церемоній, як проклямації, піднесення українських національних прапорів на ратушах міст тощо, головною буде Святочна Академія в неділю, 19-го січня 1986 року, о год. 3:30 по полудні в авдиторії школи Фіцджералд у Воррені, Миш.

Вже 280 молодих дівчат репрезентувало українську пресу



Кралі 13-го Балю преси (зліва): перша князівна Христина Стеранка, краля Галина Кохно і друга князівна Христина Катречко.

Філядельфія. — Коли в суботу, 2-го листопада ц.р., тут відкривала 13-ий з черги Баль української преси голова Фінансової комісії Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Марія Харина, вона, вітаючи численно зібраних присутніх і 16 кандидаток на кралю і князівен, звернула увагу на це, що досі вже 280 молодих українських дівчат репрезентувало на цих балях українську пресу і нагороду з нею познайомитись. І це є саме великим завданням цієї імпрези, яку рік-річно влаштовують Фінансова комісія СФУЖО і Спілка Українських Журналістів Америки.

Цей факт, а з тим важливу ролю української преси та зменшування рядів українських журналістів, підкреслила у своєму короткому слові голова СУЖА ред.

(Закінчення на стор. 4)

ЛИСТОПАДОВА АКАДЕМІЯ В ПАССЕЙКУ

Пассейк, Н. Дж. — В неділю, 24-го листопада ц.р., о год. 5-ій по полудні тут в Українській Централі, при 240 Говп авеню, відбудеться святочна Академія для відзначення 67-их роковин Листопадового Чину та 35-річчя смерти ген. хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки. В програмі: святочна доповідь ред. Романа Рахманного та мистецька частина у виконанні мішаного хору „Трембіта" під мистецьким керівництвом Р. Венке та молодечих організацій Пласту і СУМА.

У СВІТІ

ГОЛОВНИЙ ДОРАДНИК президента Роналда Реґена у справах крайової безпеки роберт МекФарлейн чітко і ясно висловився у Женеві за підписанням нового американсько-совєтського договору про редукцію нуклеарної стратегічної зброї а не продовженням договорів з 1979 року. Він переконаний, що Президент З'єднаних Стейтів Америки ледве чи погодиться на продовження, про що натякає совєтська делеґація, бо таке продовження служило б інтересам Совєтського Союзу і його пропаґанді, яка твердить, що СССР ввесь час змагав до розброєння і тільки Вашінґтон здержував цю справу, ведучи переговори в озброєнні.

КОЛЮМБІЙСЬКІ УРЯДОВІ чинники заявили, що дальша рятункова акція в містечку Армеро буде продовжуватись. Очевидно, існують дуже поважні трудноші для рятункових груп. Вони і допоміжні їм гелікоптери не мають доступу до деяких частин і немає ані одного клаптика твердої землі, де міг би приземлитись гелікоптер. Пілоти звичайно літають низько понад м'якою лявою і шукають живих людей. Врятувати їх вони можуть тільки з допомогою линви спущеної з гелікоптера, якщо жертва має ще силу вхопитись за цю линву.

ЗГІДНО З ПЕРЕВЕДЕНИМИ опитами щоденника „Ню Йорк Таймс" і Сі-Бі-Ес Нюз, 44 відсотки американських громадян бажають більш ефективних економічних санкцій і політичного тиску проти уряду білої меншости в Преторії, Південно-Африканська Республіка, бо, на думку, опитуваних, без такого тиску, уряди світу не зможуть добитись полегші для неґритянської більшости в тій країні і знесення політики апартеїду. Від червня до кінця жовтня цього року число тих, які вимагають збільшених санкцій зросло тільки на чотири відсотки.

МАРКСИСТИ В ЕЛЬ САЛЬВАДОРІ опублікували, а зглядно повторили старі пропозиції про співучасть у переходовому уряді, який мав би бути створений і заповіли, що відмова прийняти їхні пропозиції збільшить конфлікт. На їхню думку існування тимчасового переходового управління, з участю проурядових політичних партій і марксистів, які ведуть тепер відкриту збройну боротьбу проти уряду президента Хозе Наполеона Дуарте, це одинока шанса закінчити громадянську війну в Ель Сальвадорі і приступити до мирних переговорів.

ОПОЗИЦІЙНИМ ПАРТІЯМ в данському парляменті, які в більшості складаються із скрайньо-лівих елементів, вдалося перевести резолюцію, яка вимагає від уряду прилучитися до тих держав Західньої Европи, які виступають проти нуклеарної зброї і розміщення американських нуклеарних ракет середнього засягу на европейському континенті. В резолюції говориться не тільки про заборону розміщення ракет типу Першинґ-2 і крилатих, але також про оборонну ініціятиву президента Роналда Реґена, тобто космічні апарати, завданням яких було б охороняти ЗСА і решти країн вільного світу перед совєтським нуклеарним нападом. Як відомо, Данія є членом Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО). Прийнята резолюція, очевидно, суперечить політиці данського уряду.

АРҐЕНТИНСЬКА ПОЛІЦІЯ заарештувала колишнього воєнного злочинця Вальтера Кучмана, якого Інтерпол розшукує від часу закінчення Другої світової війни. В. Кучман, тепер 72-річний натуралізований арґентинський громадянин на прибране прізвище Педро Рікардо Ольмо, заявив під час арешту, що він не має нічого спільного з пошукуваним Кучманом і нічого не знає про існування такої особи. Речник генерального прокуратора в Буенос Айресі заявив одначе, що поліція, зокрема поліційні спеціялісти, не сумніваються, що арештований є В. Кучманом. Західня Німеччина вже звернулась до Арґентини з вимогою видачі Кучмана в руки німецького правосуддя.

В АМЕРИЦІ

ПРАЦІВНИК ДЕРЖАВНОГО департаменту, який просив не називати його прізвища, повідомив, що напередодні зустрічі на вершинах СССР повідомив Адміністрацію Роналда Реґена, що 10 совєтських громадян, чоловіки або жінки яких проживають в ЗСА, дістануть дозвіл на виїзд із Совєтського Союзу. „Якщо все дійсно станеться так, як твердять совєтські керівники, ми будемо вітати це як крок доброї волі, — сказав чиновник. — Ми не можемо покищо опублікувати список осіб, які дістануть візу на виїзд з СССР, спочатку ми повинні повідомити членів їх родин і тих, кого це стосується". Він додав, що імена всіх десятьох є в списку, який Адміністрація Р. Реґена передала совєтським керівникам з проханням видати цим особам дозвіл на виїзд до ЗСА для поєднання родин.

ВИСТУПАЮЧИ В сенатській комісії в справах військової служби, секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер висловився проти розв'язання об'єднаного штабу. З пропозицією розформувати цей комітет виступила минулого місяця сенатська комісія. Сенатори вказували на неефективність об'єднаного штабу і рекомендували замінити його іншим. К. Вайнберґер, не заперечуючи діяльність Пентагону в цілому, підкреслив, що саме об'єднаний штаб показав себе з найкращої сторони.

ДИРЕКТОР ФЕДЕРАЛЬНОГО управління тюрем Норман Карлсон заявив, що „засуджена родина Вокерів може не плекати надії, що в тюрмі для них будуть створені умови товариського клюбу". „Де б вони не перебували, — сказав Н. Карлсон, — умови їх утримання будуть максимально тяжкими. Одна справа пограбувати банк, інша справа продати свою батьківщину".

ГРУПА АМЕРИКАНСЬКИХ спеціялістів прибула в Ганой, щоб взяти участь у спільних американсько-в'єтнамських розкопках на місці, де впав збитий під час війни бомбардувальник. Американці мають надію знайти останки своїх співвітчизників. Ці розкопки будуть першим кроком у прийнятій спільній програмі пошуків і повернення до ЗСА останків 1,797 вояків американської армії, що загинули у В'єтнамі і досі вважаються пропалими безвісти.

БІЛЬЙОНЕР АРМАНД Гаммер, приятель всіх совєтських вождів, від Леніна до Горбачова, звернувся в суд, вимагаючи, щоб наслідники його брата Віктора виплатили йому 655,000 долярів. Віктор Гаммер помер у червні цього року. Його майно оцінюється на 750,000 долярів.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ у Вашінґтоні відбулося друге засідання Групи боротьби з тероризмом, яка була створена на початку літа у зв'язку з викраденням літака компанії TWA. Групу очолює віцепрезидент Джордж Буш. Перед нею поставлене завдання — виробити програму боротьби з міжнародним тероризмом. На засіданні були присутні державний секретар, секретарі департаментів оборони і транспорту, директори ФБІ та Сі-Ай-Ей, генеральний прокуратор, голова об'єднаного штабу, начальник канцелярії Білого Дому та інші. Учасники засідання вислухали рапорт віцепрезидента про виконану працю.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Про трагедію Медведя не слід забувати

Дня 24-го жовтня 1985 року скочив в море з чердака совєтського вантажного корабля „Маршал Конєв" 25-річний моряк, член залоги цього корабля, Мирослав Медвідь. 9-го листопада „Маршал Конєв" виплив із пристані на ріці Міссісіпі, а в міжчасі, на протязі отих 17-ти днів відігравалась трагедія, яка знайшла широкий розголос не тільки в Америці, а в усьому світі. Це була трагедія формально однієї людини, одного українського молодого моряка, але насправді ця трагічна історія символізувала підневільний стан цілого українського народу та символізувала жалюгідне невігластво американського світу, що таке червона Москва і що таке підневільна Україна. З пречисленних коментарів, які появилися в радіо, пресі і на телевізійних станціях на тему втечі Мирослава Медведя і завернення його назад на совєтський корабель, найкращим, мабуть, коментарем було ствердження, що добре сталося, що тепер під час ремонту Статуї Свободи закритий руштуванням напис, яким ця Статуя запрошує на вільну американську землю всіх бідних, нещасних і бездомних. Мирослав Медвідь двічі пробував дістати дозвіл на життя на вільній американській землі. І двічі завертали його та врешті таки, усупереч усім заходам його оборонців, таки видали большевикам. Видали на певну смерть або в найкращому випадку на довголітню каторгу в якомусь ҐУЛаґу.

Ворожими супроти його намагань дістати волю поставились урядовці Служби іміґрації і натуралізації. Ворожим поставився Державний департамент, ворожими поставилися суди, до яких оборонці Медведя зверталися, щоб не дозволити совєтському кораблеві відплисти з американських вод із скованим під його чердаком нещасним українським моряком. Тепер він — якщо ще живий — не здає собі справи, чому властиво американці повелися з ним так жорстоко, так безжалісно. Колись, якщо Господь дозволив би йому пережити всі знущання і довголітню каторгу, йому розкажуть, що його найбільшим нещастям була погана коньюнктура для його втечі. Президент Реґен, який наказав перевести слідство, хто винуватий у цілій цій пресумній справі, застерігся, що це невірно, наче американські власті видали Медведя з уваги на його, Президента, недалеку зустріч із Міхаїлом Ґорбачовим. Але правду сказали коментатори, які твердили, що признання Мирославові Медведеві американського азилю „погіршило б атмосферу" запланованої вершинної конференції. І не дарма сам державний секретар Джордж Шулц поспішився заявити, що справа Мирослава Медведя закінчена". Можна передбачити, що ця справа спричинить ще президентові Реґенові і Шулцові багато прикрих хвилин, бо, на диво, американська преса у великій більшості поставилась прихильно до Мирослава Медведя і таврувала поставу іміґраційних властей і Державного департаменту. Коли президент Реґен заявив ще у своїй радіопромові до народів Совєтського Союзу, що він буде завжди виступати в обороні прав окремої людини і цілих народів, то він напевно ще стрінеться з запитом, як те його твердження виглядає на тлі поведінки з Медведем.

У цій пресумній, трагічній історії, виявилося ще раз, що навіть в найтемніших подіях бувають якісь світельця. Так і тут світлом у темряві, була одностайна постава українських людей в діяспорі. Всі українці — старі й молоді, чоловіки й жінки, народженці з різних клаптиків великої української землі чи вже на поселенні, всі без різниці віровизнання і політично-ідеологічних поглядів одностайно відчували трагедію цього молодого моряка, сприяли йому і бажали йому успіху в його пошуках за волею. А найкраще списались молоді люди — адвокати і активісти. Далі: вся чужомовна преса, радіо і телевізійні передачі говорили завжди про Мирослава Медведя, як про українця і називали українців, як його оборонців. Мирослав Медвідь мимохіть спричинився до сильної популяризації українського імени в Америці й усьому світі, бо все ще багато незрячих людей в Америці й у світі знають тільки „Раша". Світельцем у темряві був факт, що 40 сенаторів, виступили в обороні того українського моряка і деякі з них найгостріше таврували поведення Служби іміґрації й натуралізації. Переслухуваний в цій справі Сімас Кудірка, який за спробу втечі на волю пересидів кілька років в кацеті, був такий обурений твердженням, наче Мирослав Медвідь „добровільно" прагне вернутися до СССР, що висловив острах, чи Служба іміґрації і натуралізації не співпрацює з КҐБ.

Трагедія молодої української людини закінчилася на американських водах. Українська громада не сміє мовчати і уважати що справу „закінчено", а добиватися повної інвестиґації і висвітлення всіх фактів, навіть якщо вони є компромітуючими для Уряду.

Андрій Шевченко

„МИНУЛЕ НЕ МОЖНА ПРОМИНУТИ, А Є ЩЕ МАЙБУТНЄ!"

— М. Руденко

(Програмова доповідь виголошена на І Конвенції УАКРади у Філядельфії 19-го жовтня 1985 року).

II.

Отже праця мусить іти вперед. Шлях та методи нашої роботи в цих ділянках часто залишаються такі самі: писання листів до Конгресу, добивання до визначних членів Конгресу і уряду у формі „лабіінг" та влаштування демонстрацій в обороні поневоленого українського народу. Хоч це є найбільш поширені форми нашої акції, одначе вони не завжди були, чи є зовсім ефективними. Причина в цьому та, що вони не були цілковито добре обдумані або підготовані. Справа „лабіінг" буде пізніше обговорювана. Тепер маю на меті зупинитися над демонстраціями, як засобом інформування американську публіку про українську справу. Щоб зробити демонстрацію ефективно треба, в першу чергу, вибрати відповідний час і місце, щоб це мало найбільший вплив на тих осіб, до яких вона є спрямована. Потрібно, щоб така демонстрація відбувалася рівночасно з якоюсь поважною, загальноінтернаціональною політичною подією і тоді виставлення української справи серед американської публіки може мати максимальний і довгоіснуючий ефект.

Наша громада вже пропустила багато таких моментів. Де були ми під час відкриття сесії Об'єднаних Націй в Ню Йорку коли промовляв міністер зовнішніх справ СССР Едвард Шеверднадзе? Де ми були, коли Шеверднадзе і президент Реґен зустрічалися у Білому Домі? Де ми були коли Володимирові Половчакові сповнилося 18 років життя і він став громадянином цієї країни? І де ми будемо, коли президент Реґен та генеральний секретар Ґорбачов зустрінуться в Женеві в листопаді? Нам потрібно використовувати кожний важливий політичний момент, щоб посувати українську справу вперед. Але це осягнемо тільки тоді, коли ми будемо з'єднані, бо єдність творить силу. Тому ще раз наголошую, що така боротьба вимагає привернення консолідації усіх українських громадських і політичних сил та координації їх в одному українському громадському центрі, базованому на принципах політичного плюралізму, взаємної толеранції і демократичних методів праці. Українська громада, як ніколи перед тим, потребує сильний пульс нового життя в єдиний скоординований організаційний напрямок. Сьогоднішня демографія нашої громади вимагає цього, бо вона переходить поважні зміни. Ми вже далі не можемо називати українську громаду еміґраційною, вона є вже діяспоральною. Якраз з цієї точки погляду, процес будування сильної української етнічної громади, повинна бути найголовніша наша мета.

Якою ж має бути наша громадська централя?

Загально, є три прикмети, на базі яких, мусить бути побудована громадська централя.

1. Нова українська громадська централя мусить піддержувати ідею втримання української–американської громади як такої, яка має спеціяльне почуття до свого коріння існування та вартости своєї унікальної культури й історії.

2. Вона мусить служити громаді так, щоб втримати в неї характер одности, щоб збудувати і поширити організаційну силу та політичний вплив на зовнішньому відтинку.

3. Помагати нашим братам і сестрам, по крові, в Україні в їхній боротьбі за, універсально прийняті, права людини, та в боротьбі проти русифікаційного процесу.

Прямуючи до консолідації українських громадських сил в одну українську громадську централю, не можна проминути важливости укладання нового статуту. Безумовно, новий статут мусить віддзеркалювати те оточення в якому знаходиться українська громада. Чи ми свідомі того чи ні, але ми є громадянами цієї країни і наша громада є зобов'язана до Конституції ЗСА, яка запевняє, в однаковій мірі, права більшости і меншости. Концепція оборони прав фракцій більшости і меншости ще була оформлена більше як 200 років тому у творі „Статті Федералістів" четвертим президентом Америки Джеймс Медисоном. Він був дуже стурбований тим, що він влучно окреслив як „тиранія більшости" на основі чого „більшість своєю волею могла б домінувати меншість, якщо б лише дістала право сили. Він доказував, що тодішня, ще не ратифікована Конституція, була приготована в той спосіб, щоб створити таку політичну систему в якій не було того, що називалося більшістю. На його думку, уряд може ефективно оперувати на принципах узгіднення, компромісів лише тоді, коли він не буде опанований однією політичною фракцією. Якщо якась одна політична фракція не буде домінуючою, тоді кожна з фракцій зможе досягнути свого. У висліді створився американський Уряд в якому існує система перевірки і балянсу сил. Українська громада повинна мати якраз цю концепцію на увазі, коли приступиться до оформлення нового статуту.

Ще одна справа, яка є дуже важлива в процесі оформлення нового статуту, то є справа голосування. Частина демократичної традиції Америки — це право на таємне голосування. Це право дає можливість кожному індивідумові голосувати так, як йому вказує його совість. Тому є абсолютно потрібним, щоб право таємного голосування було включено в правильник новооформленого статуту. Також конечно, щоб будь-які зміни у правильнику чи статуті могли бути прийняті лише двома третинами голосів. Це також мусить включати справи парляментальної процедури під час зборів і конвенцій. Все це запевнило б порядок і мир у новій централі.

Продовження буде.

Макар Дуда

Пропаґандистське барахло

Щось дивне сталося з моїми родичами та знайомими в Україні. Досі не було жадних нарікань. Всьому були раді. Щоб не послали — все хвалили.

Нам це зрозуміло: ми ж бо колись і самі штаньми і черевиками від наших заморських родичів розв'язували взуттєво-одягову проблему. А тепер, перебуваючи на утриманні американських імперіялістів, одягаємо таких, якими самі були недавно.

Досі, кажемо, все було гаразд. Навіть дякували нам. А віднедавна перестали... натомість почали хвалитись: „Живемо так, що й не снилось. Так що не турбуйтесь..."

Подумали, як і нам снилося, коли жити стало краще, жити стало веселіше".

Певна річ, і далі посилали пакунки. Щоб їм жилося веселіше.

З якогось часу стали нам дорікати: „Куртки, які присилаєте, у нас давно не носять, бо ми вже й забули про синтетику. А комісійні крамниці приймають виключно натуральні дубльонки та фірменні джінси".

Натяк зрозуміли: послали дубльонки і джінси відомих фірм. Чекаємо, чи догодили. Пишуть: „У нас з Монголії дістають кращі кожухи, а джінси прислали зовсім малого розміру, ні на кого не налазять".

Посилаємо 44-46 розміру. Знову незадоволені: занадто широкі. Троє влазять в одні... Натякають є речі кращі за американські.

Розшукали, послали імпортні. Думаємо, нарешті догодили. Мало не здуріли від відповіді! Такий грізний лист одержали:

„Що це за штани прислали? Кого пропаґуєте? Ізраїль?"

Послали корейські. Бразилійські. Потім китайські. Мовчать. Запитуємо, які кращі? Довго не відповідали. Врешті повідомили: „Нам посовітували ходити в своїх штанях".

Це нас украй здивувало. Хто це їм таке „посовітував"? Делікатно запитуємо. Відповідають завуальовано: „У нас совітська влада". Мовляв, без „совіту й не живемо".

Ми заспокоїлися, перестали посилати пакунки. Може дійсно ходять у своїх штанях і задоволені. Питаємо, а що зробили з тими, ізраїльськими, бразилійськими та китайськими? Одержуємо лист: „Не турбуйтесь, ми їм лад дали". Цікавимось, може перешили на свою викройку. Пояснюють: „Ми їм лад дали".

Догадались: лад дали, ладнали. Продали!

Значиться, знайшовся покупець. Якийсь сіоніст. Дружба народів торжествує, ура!

Щоб вони й надалі „ладдавали", послали ще кілька пакунків. І тут одержуємо цілком нове... Пишуть офіційно:

„Не посилайте нам свого пропаґандистського барахла!"

Придивляємось, цілком незнайомий почерк. Точно, совітчик знайшовся!

Наприкінці тремтливою старечою рукою рукою дописано:

„Не турбуйтесь, у нас усе є, особливо всякого барахла. Нам і вашого не потрібно... А от мій светер цілком зносився. Скільки ж бо років, як ви його мені прислали! Дуже теплий був. Мабуть, такого у вас тепер і не знайдеться, — старомодний був...".

Знайшовся. Послали старенькій тітоньці. Хай їй буде тепло.

Олександра Ткач

А НОВА ЗМІНА РОСТЕ...

II.

...Бути вчителем не є легко. Учитель мусить поперше любити вчити й любити предмет, який він учить. Тоді тільки він зможе виконати свою важливу ролю — зацікавити інших вчитися. Учитель мусить вміти вчити, щоб його учні хотіли вчитися й хотіли більше знати. Це найважливіша роля вчителя, але є ще більше роль... Я вважаю, що Педагогічні Курси УВУ є дуже важливі. Я багато скористала з них. Перш за все я відсвіжила в своїй пам'яті всі українознавчі предмети та поглибила своє знання. Я також здобула практику як вчити різні кляси, дізналася які існують матеріяли, що будуть мені корисними. Але найважливіше, що я пізнала в Українському Вільному Університеті, що я люблю вчити й що колись в майбутньому я хотіла би стати вчителькою і може навіть піти дальше в тій ділянці". — Рената Микитин, колишня абсольвентка Академії св. Юра в Ню Йорку, виховниця СУМ.

„Цього року я закінчила Академію св Юра в Ню Йорку та у наступному шкільному році хочу вчити в Школі Українознавства в Пассейку, Н.Дж. Я приїхав до Мюнхену на педагогічний курс УВУ, щоб дещо навчитися як бути вчителем. Я скористав з цього, бо професори мали добру методику навчання. Найбільше мені цікаві були виклади історії, бо це мій улюблений предмет. З мови теж дещо скористав, бо знаю правила, які мушу вживати, щоб говорити чистою українською літературною мовою. Тепер мушу їх більше вправляти. З методики літератури я довідався, що щоб заохотити учнів читати, треба знаходити гарні, цікаві, недовгі оповідання, вірші і ними викликувати любов до української літератури й мови. Щоб це осягнути, учитель сам спершу мусить бути захоплений тим літературним твором". — Юрій Прятка, учитель Школи Українознавства в Пассейку, Н.Дж.

„Я дуже щаслива, що я народилася в родині, яка на еміґрації зберігає українську мову й культуру. На мою думку, це дуже важливе. Перші спомини мойого життя, це спомин з музичного садочку, пластових таборів, куди посилали мене батьки. Я дуже вдячна школі українознавства і Пластові, що дали мені змогу поширити моє знання про Україну та пізнати більше української молоді. Від 14-го року життя я стала пластовою виховницею... Директор Школи Українознавства при „Самопомочі" в Ню Йорку запропонував мені взяти участь у Педагогічних Курсах УВУ в Мюнхені. Я зразу згодилася. Українська громада подарувала мені найкращий скарб на світі, — рідну культуру. Мені сподобалось навчати молодших і дати їм змогу виростати серед української культури.

Мене найбільше цікавить навчання в нижчих клясах і ось в програму Педагогічного Курсу УВУ входить окремий цикл викладів про навчання в нижчих клясах. Цей курс мені особливо цікавий, бо осінню буду вчити нижчу клясу, мені дуже придасться поданий матеріял. Я навчилася, що підручники до навчання є дуже важливі. Я ніколи не думала, що їх так багато в нас. Я навчилася, що учитель є мостом до навчання, який мусить поєднати навіть не все перфектний підручник з учнем.

Учитель формує уяву дитини, дає змогу упорядкувати думки й ідеї. Він мусить бути справедливий, терпеливий, ввічливий. Він є організатор праці.

Цей курс вияснив мені багато незнаного. Я певна, що він допоможе мені не тільки бути вчителькою, але теж і ліпшою виховницею в Пласті". — Христя Грицин учителька Школи Українознавства при „Самопомочі" в Ню Йорку.

Читаю, роздумую теж над заввагами й інших курсантів, як наприклад, учителів з далекого Едмонтону Вінніпеґу, Торонто, залишених в Европі молодого православного священика й кандидата на вчителя з Англії, милої уродженки Бразилії — католицької монахині та інших. Душа мимохіть наповняється вдячністю за пережиті хвилини, що додають стільки віри в доцільність нашої праці, віри в молоду нашу зміну та гордости, що козацькому роду, таки нема переводу.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Ігор Соневицький

Концерт у Карнеґі Голл

Немає найменшого сумніву, що українська клясична музика (а зокрема симфонічна й камерна) не виявилася досі в такій силі як народна. Були спроби. Але, на жаль, вони не дали бажаних успіхів. Українська клясична музика (включно з монументальними вокально-інструментальними творами) щойно підготовляється до свого дебюту. Сьогодні вона перебуває у процесі свого дозрівання. І концерт, що відбувся 6-го жовтня у Карнеґі Голл треба віднести до цієї перехідної фази. Треба подивляти вияви людей доброї волі, їх ентузіязм, відвагу а навіть героїзм, одначе концерту ще не можна міряти критеріями професійної критики. Передумовою успіху такого концерту, ніде правди діти, — це продумана програма, відповідна заля, професійні і досвідчені музиканти, велика і завчасу приготована рекляма, добрий адміністратор і... час.

У програмі концерту взяв участь хор „Думка", що найбільш переконливо виявився в другій частині кантати-симфонії С. Людкевича „Кавказ" до слів Т. Шевченка. Відчувався добрий ансамбль і збалянсована сонорність. Тенор Богдан Чаплинський у драматичному сольо „Каламутними болотами" в кантаті Д. Січинського „Лічу в неволі дні і ночі" до слів Т. Шевченка переверщив, мабуть, себе самого. Його голос був у фокусі й звучав кришталльно чисто.

Меццо-сопрано Рената Бабак показала в низьких тонах високого реґістру теплу звукову заокругленість і непересічної барви тембр. Адріян Бриттан —

(Закінчення на стор. 4)

Людмила Волянська

ГЕРОЯМ БАЗАРУ

II.

...Але ворогів була сила-силе́нна і похилилися українські стяги на ріці Звіздалі, як колись над Каялою... Воїни України потрапили до полону в люті руки большевицьких посіпак, які закинули полонених в церкву, щоб ще більшого глуму й жалю завдати християнам-українцям. Атеїстичні тюремщики насміхаються:

— „Дивись, богома́зна рать,
Дивіться, пра́ведні лиця!..
Хто там ще може співа́ть,
Хто там сміє молиться?!"

— „У Бога, у мать, у все!
Яка там у чорта віра!"
Як чорна гадюка, повзе
Чорна зневіра.

Щоб не піддатися зневірі, гуртом починають пісню українську, яка тільки одна може дати раду і пораду в найгіршу хвилину і життя і смерти:

Додо́лу — ви́гуки відча́ю,
Камінням — у пустелю,
А пісня стіни розвертає,
А пісня ло́мить стелю.

Проклььонів чорні каменюки
Визбирує підлога,
А співу ба́тьківського згу́ки
Полинули до Бога.

Звуки батьківського співу здається розривають мури в'язниці... Пісня... Чи врятує пісня? —

Але не чує Божа Мати —
Їй, спо́вненій спокою,
Лише дитину обіймати
Пестли́вою рукою.

Та пісня сме́ртницького хору
Замо́вкнути не хоче,
Та пісня — вго́ру, вгору, вгору,
До Тебе, Боже Отче!

Пісня переходить у Молитву, від якої, здавалося б, мусіли впасти тюремні замки:...

Ось віс кри́лами своїми
Біля Твого́ поро́гу...
Ви розступіться, херувими,
Ви дайте їй дорогу!

Ось перед са́мим Твоїм ликом
Скрива́влена орлиця...
Такими кле́котами, й криком
Ніхто не вмів молиться!

Так вимагати, так благати
Ніхто ніде не може.
Чому ж Ти, серцем пребага́тий, —
Не відізвешся, Боже?

Чом' непору́шний так глибо́ко,
Чому мовчиш так глу́хо?
Невже не бачить Твоє око,
Не чує Твоє вухо?

До голосу Стефановича доходить голос Тараса: „А Ти, Всевидящеє око! Чи Ти дивилося звисока, як сотнями в кайданах гнали в Сибір невольників святих, як мордували, розпинали і вішали. А Ти не знало? І Ти дивилося на них І не осліпло? Око, око! Не дуже бачиш Ти глибоко! Ти спиш в кіоті"...

З не меншою емоційною насназненістю, з не меншим святим обуренням складає в докір свої слова Олекса Стефанович:

Мовчать святі Твої ошу́ю,
Німіють з одесної...
О, так ніхто із вас не чує
Молитви голосної!

Якби ви чули, то стемніли б
Злотисті ваші німби,
То не сидів би Ти на троні,
Не висидів на нім би!

Якби дійшли до Тебе згу́ки
Розмо́леного співу,
То благосло́вні Твої ру́ки
Стисну́лися б од гніву,

То став би те́мним Ти і жа́ским
У хмарі чорнопе́рій,
То враз би з сту́котом і бря́зком
Розки́нулися двері.

То розсікла́ б їх, повна грому,
Важка́ Твоя́ десни́ця —
І не була б із Тво́го дому
Негідная в'язниця.

То не була б із Тво́го ра́ю
Стокра́тная руїна,
То вся б од кра́ю і до кра́ю
Воскресла Україна!

Як дре́вле, кі́нувся б Ти, хи́жий, —
І, ся́ючи на ме́ти,
Повів би меч архистрати́жий
Освя́чені баґне́ти...

Закінчення буде.

ГРУПА ВИСЛАННИКІВ кентенберійського Архиєпископа Роберта Рансі, яка побувала в Ливані і там нав'язала зв'язок з речникакми мусулманських груп, захоплювачів американських громадян, повернулася до Лондону. Речник цієї групи Террі Вейт заявив кореспондентам, що зв'язок між його групою і мусулманами в Ливані існує. Тепер він має намір поїхати до Женеви, або до Вашінґтону для розмов з американськими офіційними чинниками.

О. Мешко...

(Закінчення зі стор. 1)

шою реабілітацією), тому вона просила врахувати той марно відбутий на каторзі термін її синові, засудженому теж на 10 років. Як і всі інші, це клопотання лишилося без відповіді.

9-го листопада 1976 року Оксана Мешко спільно з дев'ятьма колегами заснувала Українську Гельсінкську Групу Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод і стала першою жертвою репресій щодо групи: в перший вечір, коли було проголошено створення Гельсінкської групи, у вікна квартири керівника групи Миколи Руденка, де була того дня О. Мешко удвох з Руденковою дружиною, полетіло каміння і поранило її в плече.

Але це був тільки початок. Пізніше пішли обшуки, часом із застосуванням фізичної сили, шантаж і залякування всіх, хто не цурався „одіозної" хати на Верболозній вул., 16, допити в КҐБ і на судах, запроторення до божевільні і, нарешті, арешт 14-го жовтня 1980 року. Суд проголосив вирок — шість місяців ув'язнення суворого режиму (О. Мешко відбула його в тюрмі) і п'ять років заслання. І знову парадокс: О. Мешко повезли під конвоєм туди, куди вона з трудноцами домагалася дозволу поїхати на відвідини сина-політзаслан ця, в селі Аян Хабаровського краю. Там, на березі Охотського моря, й залишилась вона, ніби живцем похована, на довгих п'ять років.

Хвора, самотня, О. Мешко зазнавала ще й додаткових знущань, не передбачених вироком. Наприклад, їй кілька місяців не виплачували пенсії. Коли молода приятелька з Москви, Олена Саннікова, вирішила відвідати її на засланні, КҐБ мобілізував великий загін своїх служак на операцію, що перешкодила б двом жінкам зустрітися бодай на кораблі біля Аянського берега. А щоб домогтися необхідного лікування, треба було витратити рештки здоров'я. А в неї і гіпертонія, і ревматизм, і серцева недуга, і глявкома, останньо вона почала вже цілком сліпнути.

Можна лише догадуватись, як тяжко переживала О. Мешко невблаганні вістки про смерть у неволі її молодших побратимів — Олекси Тихого, Юрія Литвина, Василя Стуса. Болісно вона сприйняла духовну смерть Олеся Бердника. Її зворушливі листи до Петра Григоренка та його дружини, її постійне клопотання про знедолених і біль за плюндровану рідну землю не одному зневіреному можуть бути ліком і натхненням.

Храмовий празник у церкві Христа-Царя у Філядельфії

У неділю, 27-го жовтня ц.р., українська католицька церква Христа-Царя у Філядельфії відзначила свій храмовий празник. Торжественну співану Св. Літургію відслужив парох церкви о. шамбелян д-р Іван Біланич, він же й виголосив коротку проповідь. Св. Літургію прикрасив своїм мелодійним співом парафіяльний хор під орудою Петра Длябоги.

Після церковних відправ відбувся у парафіяльній залі при вул. Каюга у Філядельфії храмовий празник - обід з участю коло 200 осіб, що його гарно приготовила Марійська Дружина при парафії під проводом Анастазії Сагатої.

Святочний обід відкрила від імени Марійської Дружини її секретарка й імпрезова референтка Марія (звана популярно „Мася") Касіян, яка привітала присутніх на залі колишнього довголітнього пароха церкви Христа-Царя о. митрата Василя Головінського (тепер уже на емеритурі), о. митрата Зенона Злочовського із парафії св. Архистратига Михаїла, теперішнього пароха цієї церкви о. шамбеляна д-ра Івана Біланича, її сотрудника о. Романа Мартинюка, о. Маряна Процика, духовного управителя Відділу Українського Католицького Університету св. Софії у Філядельфії, та голів і членів Парафіяльної Ради, Марійської Дружини та всіх парафіян і гостей.

Своє привітання закінчила М. Касіян словами: — „У кожній віруючій душі є Божий Храм. Бо Церква для народу є конечна, і він не може бути без Церкви, а також Церква не може бути без народу. Церква із душі практикуючої людини є незнищима. Ми, парафіяни церкви Христа Царя у Філядельфії, із Божої ласки Всевишнього маємо в нашій церкві чудотворну ікону Зарваницької Божої Матері, тож треба її зберігати, шанувати і любити. Тому закликаю — гордімся нашою церквою, нашим українським походженням, зберігаймо наш обряд, наші предківські християнські звичаї! Зробім собі сильну постанову, святе приречення, що за словами Романа Завадовича — „Не зрадимо, не кинемо її, тієї Церкви рідної своєї" — із обрядом достойним і величним, з молитвою, що дав нам Бог і тільки Бог її відняти може".

Парох парафії Христа Царя о. шамбелян д-р Іван Біланич та о. митрат Зенон Золочовський провели початкову молитву й поблагословили празничні дари-обід, та з ініціятиви о. пароха присутні відспівали многоліття для усіх парафіян.

Після обіду, що його приготовували членкині Марійської Дружини при парафії Христа Царя, Марія (Мася) Касіян поділилася із присутніми своїми враженнями із її останньої поїзки на Україну влітку 1985 року, підкресливши деякі її моменти оригінальними прозірками, а о. парох д-р Іван Біланич, який також брав участь у тій поїздці, доповнив їх у своїх коротких спогадах.

Слідували ще виграші льотерії (без яких тепер не обійдеться ніде, а які, властиво кажучи, не мають найменшої традиції із „старокрайовими храмовими празниками").

Закінчився цей храмовий празник парафії Христа Царя у Філядельфії відспіванням молитви — гимну „Боже Великий", а багато присутніх поспішало ще встигнути вчасно на вечір, присвячений поетові Богданові Лепкому в Українському Освітньо-Культурному Центрі у Філядельфії, що його влаштував дуже успішно 20-ий Відділ СУА.

О. Л-ий

Зустріч з політичними лідерами



Недавно сен. Павло Юзик і мгр Іван Ґеврик, члени Головного Уряду УНС і відомі громадські і політичні діячі в Канаді, мали зустріч з міністром багатокультурности Джеком Мирта і з лідером опозиції в манітобській леґіслятурі, Ґері Филманом, на якій заторкнено ряд справ, що відносяться до української громади. На фото вгорі (зліва): сен. П. Юзик, Дж. Мирта, Дж. Филман і мгр І. Геврик.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО КЛЮБУ в НЮ ЙОРКУ

ділиться зі своїм Членством сумною вісткою, що дня 15-го листопада 1985 року упокоївся в Бозі довголітній член Клюбу



бл. п.

СТАНИСЛАВ (ЕВСТАХІЙ) ЯНОЧКО

проживши 75 років трудолюбивого життя

ПАНАХИДА за упокій душі Покійного була відправлена в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку 19 листопада о год. 7.30 веч.

ПОХОРОН з церкви св. Юра 20-го листопада 1985 р. о год. 9.30 рано на цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку



Ділимося сумною вісткою з Приятелями, Знайомими та Жителями міста Перемишля, що в дні 18-го жовтня 1985 р., несподівано, в Дітройті, Миш., упокоївся в Бозі, прийнявши Найсвятіші Тайни

наш Дорогий СТРИЙКО

о. СЕРГІЙ СТЕПАН ФЕДИНЯК, ЧСВВ

на 60-му році монашества і 50-му році священства, дійсний член НТШ.

Родина в Україні і на еміґрації

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили

VI — 85

500.00 дол. Ярослав Падох;
по 100.00 дол. Микола Марущак, Марія Подольська, д-р Євген і Ніля Стецьків, д-р Теодор і Міра Залуцькі (замість квітів на могилу о. Степана Кіржецького);

500.00 дол. — Ярослав Падох;
по 100.00 дол. — Микола Марущак, Марія Подольська, д-р Євген і Ніля Стецьків, д-р Теодор і Міра Залуцькі (замість квітів на могилу о. Степана Кіржецького);
50.00 дол. — Йосиф Губчак;
по 30.00 дол. — Галина Николишин, Василь Сивенький, Галина Николишин;
по 25.00 дол. — Марія Стефанишин, д-р Ярослав Савка, Степан і Євгенія Кікта, д-р Олег Снилик (замість квітів на могилу бл. п. Марії Ґац), Василь і Марія Палідвор;
20.00 дол.—Александер Кедринський.

Листа ч. 1743 — збірка в пам'ять бл. п. Степана Масюка—передав інж. Головчак, Філядельфія, ПА., зложили:
50.00 дол.—Ярослав і Ірена Масюк;
25.00 дол.—Богдан і Зірка Кебуз;
по 20.00 дол.—Ярослав Бобинський, Мирослав і Люба Мичковські;
по 10.00 дол.—Олімпія Гайдучок, Олександер і Євгенія Зелінські, Володимир і Наталія Масюк, Марта Турчин, інж. Юліян і Олена Головчак, Катерина і Віра Пак;
5.00 дол.—Родина Дубіль.

Частина зі збірки замість квітів на могилу бл. п. редактора Романа Данилевича—переслав д-р Ярослав Кривяк, Клівленд, Огайо, зложили:
по 20.00 дол. —д-р Ярослав Кривяк, д-р Олександер Сидоряк;
по 10.00 дол.—Іван Полянський, Андрій і Марія Сікорські, інж. Іван і Степанія Фур, д-р Святослав Шеремета;

Листа ч. 1742—збірка замість квітів на могилу бл. п. Юлії Марії Рудницької з дому Лужницької—передав інж. Юліян Головчак, Філядельфія, Па., зложили
по 25.00 дол.—інж. Юліян і Олена Головчак, Богдан Катамай, Іван і Анна Квік, Катарина і Віра Пак, Маркіян і Люба Онуферко, Мирослав і Марія Лабуньки, д-р Ярослав і Надя Заліпські, Богдана Вонторська, Альберт і Оксана Кіпа, Іван і Софія Дзіндзюра, Володимир і Теодозія Брикович, Іван Кулиняк і донька Уляна;
по 20.00 дол.—Ярослав і Анна Климовські, Теодор і Марія Флюнт, І., А. Турчин, інж. Степан і Христина Чорпіта (на радіопередачу „Голос Української Діяспори"), Ігор і Любов Пак;
15.00 дол. —Віра, Софійка і Андрійко Лащик
по 10.00 дол.—Мирон і Марія Масюк, Богдан Стефанишин, Микола і Евдокія Головчак, Оксана Гораєцька, Софія Рудавська, Софія Рудавська, Зеновій і Володимира Ґіль; Т. Ванчицький.

Пожертви в Дітройті, МІ—збірщик Анатоль Ромах.

Збірка в пам'ять бл. п. Ірени Малиновської, зложили:
30.00 дол.—д-р Марія Балтарович;
по 25.00 дол.—Григорій і Леонтина Галяженки д-р Ярослав і Марія Савка, Стефанія Вістрюк;
по 20.00 дол.—інж. Богдан і Віра Андрушків, інж. Василь і Ліда Колодчин;
по 10.00 дол.—М. Бараник, д-р Р. і Л. і Н. Блюй, М. Головка, Т. Горпенюк, Зенон і Марія Григорчук, Володимир і Стефа Гупалівські, Олександер і Ярослава Жданів, Степан і Марія Зубаль, Павліна і Віра Зубальські, Петро Капітанець, д-р Микола і Олена Климишин, Володимир і Анна Коваль, Теодор Кукуровський, Володимир і Ірена Кушнір, Люба Китаста, Михайло і Ольга Ласка, Н. і С. Лесюк, Ольга Нестерович, д-р Лев і Тетяна Обушкевич, Е. Оглабяк, Дарія Ременюк, Р. і Ґ. Скипакевич, Василь Стерхалюк, Любомир і В. Татух;
по 10.00 дол.—Михайло і Л. Томин, Марія Цісарук;
по 5.00 дол. —Степанія Лужецька, Ірена Решителович.

У пам'ять бл. п. Василя Котика зложили:
по 15.00 дол.—Богдан і Марія Дяків, Олександра Фльорчук;
по 10.00 дол.—Йосафат Жук, Володимир і Лідія Соі;

75.00 дол.—Маєстро Едвард і Марія Козак;

Замість квітів на могилу бл. п. Ольги Лончини-мами д-ра Богдана Лончини, яка померла в Україні, зложили:
40.00 дол.—Дарія Конюх;
25.00 дол.—Анатоль і Ярослава Ромах;

---

250 дол. зложив Дмитро Федорко;

Укр. Патр. Т-во, Відділ Сиракюзи, Н. Й.,—збірка замість квітів на могилу бл. п. Богдана Тимяка, переслав д-р Святослав Клюфас, зложили:
1100.00 дол.—Родина:
дружина—Марія Ковалюк-Тимяк,
донька—Роксоляна Тимяк-Лончина з чоловіком Василем і донечкою Меланією,
рідня—Остап Буцманюк з родиною (Австрія), Меланія Ковалюк (Сиракюзи), Анна Ковалюк-Лятишевська з чоловіком Олександром (Ню Йорк), Ірина Ковалюк-Іванець з чоловіком Ярославом (Чикаґо), Дарія Ковалюк-Яремко з чоловіком Ярославом (Швеція), Олександра Ковалюк-Логуш з чоловіком Володимиром (Сиракюзи), Богдан Ковалюк з дружиною Марією і з родиною (Монтреаль), Богдан Іванець з дружиною Ляризою (Чикаґо).
235.00 дол.—працівники шпиталю св. Йосифа;
100.00 дол.—д-р Г. Юґера;
по 50.00 дол.—Николай і Елін Константинов, д-р А. Агмад;
по 25.00 дол.—Дарія Дудра, Дмитро і Ева Гасюк, мґр. Ілля і Марія Городецькі, д-р Святослав і д-р Галина Клюфас, д-р Богдан і Дарія Кміцикевич, інж. Любомир і Дарія Курилко, д-р Богдан і Ірена Лончина, Зоя і Тадей Оришкевич, інж. Богдан і Оксана Федорович;
по 20.00 дол.—д-р Марко і Ольга Конюх, д-р Олександер і Ярослава Ґудзяк, Андрій і Наталія Іванів, Зеня Лоґуш;
по 10.00 дол.—Петро Бушицький, д-р Андрій Войтович, Фалина Войтович, Надя Цвях, д-р Р. Капіш, Іван Пиндус, Володимир Ревюк, Анастазія Цвях, Василь Фенцор;
5.00 дол.—Онуфрій Ґрипа;
по 21.80 дол. (30.00 дол кан.)—Володимир і Ліда Хоменко, Марія Міняйло;
18.10 дол. (25.00 дол. кан.)—Наталія Данктер.

Листи ч. 1915, 1916, 1917, 1918, 1919 і 1920—Збірка Українського Патріярхального Товариства—Відділ Бофало, Н. Й.,—переслав Василь Макух. Збірщики: Василь Макух, Оксана Бережницька, Михайло Мохнач, Микола Паславський, Омелян Кульчицький, Зенон Боднарський, Василь Мельник, Євген Романишин, Корнель Дзюба.
Список жертводавців, яких імена не були подані в пресі у списках: УІ-84, ХІ-84 і В-85 зложили:
по 100.00 дол.—Оксана Бережницька, Ірина Лаврівська, 159 Відділ „Провидіння";
по 50.00 дол.—Анна Федорак, Іван Дроздовський, Михайло Лисак, Лев Лошин, Даніел і Осипа Олексишак;
по 40.00 до.—Мирослав Перейма, Дмитро Баранецький, Стефан Шипилявий;
по 25.00 дол.—Ричард і Оксана Вісьневські, Антін Вішка, Марія Грубяк, Гуцульське Товариство ім. О. Довбуша; Володимир Данилюк, Богдан і Софія Дусанівські, Михайло Ільківський, д-р Марко Конюх, о. Іван Мак, Михайло Мохнач, Гілярій Папуга, Іван Перцак, Михайло Пікас;
по 25.00 дол.—Петро Поліщук, Василь Сметанюк, Роман Цьолко, Ігор Чмола, Ольга Якубовська;
по 20.00 дол.—Гаврило Андрушко, Осипа Білинська, Зенон Боднарський, Александер Булак, Стах Ващак, Володимир Ганицький, Любомир Головатий, Марія Ґрех, Михайло Значко, Роман Касирик, Юліян Коссовський, Богдан Коцай, Михайло Курпяк, д-р Михайло Лоза, Богдан Маланяк, Василь Мельник, Тадей Михаськів, Ігор Мороз, Володимир Музичка, Григорій Олексій, Микита Осташук, Теодор Паньків, Гілярій Паращій, Володимир Поліщук, Михайло Проценко, Ярослав Слободинський, Петро Хома, Іван Шевчук
по 15.00 дол.—Родина Андрушко, Михайло Блендоногий, Гнат Васильківський, Михайло Мандзій, Павло Нижник, Анна Партика, Кекилія Тиховська, Михайло Салдит, Роман Федик;
по 10.00 дол.—Андрій Войчак, Петро Ковалик, Андрій Кілько, Михайлина Мозяк, Василь Реґуля, Михайло Савуляк, Олександра Ґреґа, Теодор Небор, Марія О'Доннел, Анна Артимович, Роман Багнюк, Василь Бейбер, Михайло Береза, Тетяна Блендонога, Стефанія Бойко, Текла Була, Марія Бумбар, Микола Ватач, Іван Гайдук, Петро Гаравус, Іван Голобут, Юрій Гудимяк, Анна Ґайдичук, Марія Ґреґа, Михайло Ґах, Осип Ґреґа, Михайло Данило, Зенон Депутат, Григорій Добрикевич, Онуфрій Зілінський, Михайло Кавалір, Роман Касіянчук, Михайло Кладочний, Володимир Копистянський, Іван Кордупель, Мирон Коссовський, Іван Кульчицький, Омелян Кульчицький, Анна Крупа, Анастазія Кучер, Василь Левицький, Іван Лівак, Микола Макогін, Анна Малік, Стефан Мандзій, Іван Матвіїшин, Михайло Мельник, Михайло Михалів, Роман Михайлів, Олена Морозевич, Зеновія Мосійчук, Михайло Мочерняк, Марія Муціківська, Петро Наменанік, Іван Новадлий, Клим Панасевич, Анна Павловська Іван Павловський, Теодор Папіш, Василь Панкевич, Микола Паславський, Йосиф Пастух, Омелян Пастухевич, Богдан Пашковський, Ярослава Петрівська, Микола Погаратний, Анеля Потоцька, д-р Теодор Правак, Василь Пристайко, Анастазія Процишин, Евген Романишин, Анна Седлярсук, Дмитро Сигловий, Василь Смалінський, Михайло Сташків, Микола Стадник, Анна Сукман, Іван Ткач, Василь Триняк, Микола Фарима, Василь Фолизюк, Юрій Щербак, Текля Юрків, Андрій Денеґа;
по 5.00 дол.—Анна Баркер, Ярослав Бойченюк, Пелагія Ковалик, Пахон Лютий, Зеновія Маручканич, Михайло Медик, Семен Нагнибіда, Марія Паньків, Андрій Пастух, Марія Петроці, Ольга Попадин, Ева Савчинець, Андрій Сигловий, Василь Скубіш, Онуфрій Троєц, Іван Чепича Стефан Спишка, Роман Щуровський, Анна Яцишин.

Дальше зложили:

50.00 дол.—Стефан Душенко,— у пам'ять бл. п. Люби Княгиницької;
30.00 дол.—Петро Мандзій,—у пам'ять дружини бл. п. Марії Мандзій;
15.00 дол.—Оксана Бережницька,—у пам'ять бл. п. д-ра Теодора Небожука
10.00 дол.—Михайло Кладочний,—у пам'ять бл. п. Стефана Шипилявого.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No. 23-74380645.

Всі чеки просимо виставляти на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, PA 19117

Новий професіоналіст у Фініксі

Д-р Орест Комарницький — дентист-парантолог, новий професіоналіст в Арізоні. Він успішно закінчив студії в травні ц.р., дипломом у ділянці дентистики парадонтології в університеті Південної Каліфорнії в Лос Анджелесі.

Д-р Орест Комарницький — син Омеляна й Ірини Комарницьких, активних в українській громаді в Феніксу, Аризона. В Фініксу закінчив він середню освіту, а поступив в університет у Тусані, Аризона. Після закінчення студій в університеті Орест був прийнятий на медично-дентистичні дтудії в університеті в Індіянаполіс, Індіяна. За свої особисті здібності був призначений управою Американської студентської асоціяції референтом законодавства, при Раді Американської Дентистичної Асоціяції в 1983 році. Потім він поступив на дворічні студії для спеціялізації прти Південнокаліфорнійському університеті, які закінчив у травні 1985 році.



Д-р Орест Комарницький

Свою практику відкрив в Фініксі, Аризона.

Д-р Орест Комарницький є членом 379-го Відділу Українського Народного Союзу.

Д-р Витовг Левицький

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Комітет УНСоюзу
Оборони Української Спадщини

приймає зголошення на становище

КРАЙОВОГО ДИРЕКТОРА БЮРА

Обов'язки — Директор буде здійснювати напрямні і програми Комітету УНСоюзу Оборони Української Спадщини під керівництвом його предсідника. Функція директора охоплюватиме. (1) дослідні та інформаційні програми. (2) дослідні та інформаційні програми, скеровані до Уряду З'єднаних Стейтів Америки; (3) пильнування за політичними потягненнями Уряду й Конґресу і за рапортуванням засобів масової інформації з питань, які торкаються українсько-американської громадськости; (4) керування вашінґтонським бюром, включно з постійним складом працівників бюра, практикантів і крайових добровільних працівників; (5) формулювання програм розвитку в крайовому маштабі.

Вимоги — Аплікант повинні мати принаймні ступінь бакалявра та бодай п'ять років праці на відповідальній посаді. Інші фактори, що братимуться під увагу: (1) досвід праці в Уряді; (2) поінформованість і знання про діяльність Конґресу і екзекутивної галузі Уряду; (3) знання англійської мови в слові і письмі; (4) знання української мови; (5) знайомство з діяльністю засобів інформації; і (6) основний досвід в ділянці публічних зв'язків.

Заробітна платня — на підставі обосторонього домовлення враховуючи попередні заробітки аплiканта.

Подання — резюме, включно з вимогою платні, слід надсилати до —

UKRAINIAN HERITAGE DEFENSE COMMITTEE,
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302,

не пізніше 15-го грудня 1985 року. Фіналісти перейдуть інтерв'ю перед 1-им січня 1986 року.

УКРАЇНСЬКА АМЕРИКАНСЬКА КООРДИНАЦІЙНА РАДА

закликає своє Членство та Прихильників вплачувати вкладки та складати пожертви

НА ПРАЦЮ

СВІТОВОГО КОНҐРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Пересилаючи чеки, виписані на World Congress of Free Ukrainians,

просимо на чеках, або в супровідних листах відмітити, що Ви є Членом, або Прихильником Української Американської Координаційної Ради, щоб так ці Ваші вкладки, чи пожертви були там доракованi.

Адреса Світового Конгресу Вільних Українців:
World Congress of Free Ukrainians
2118 - a Bloor St. W.
Toronto, Ont. Canada
M6S — 1M8

Наяґарський Окружний Комітет УНС

повідомляє, що

в суботу, 23 листопада 1985 р., о год. 2:30 по пол.

в залі св. Княгині Ольги

при Currie and Dieppe вул., СТ. КАТЕРИНС, Онт., Канада

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД

1. Відкриття
2. Провірка організаційної праці Округи за останні місяці
3. Доповіді головного директора для Канади сен. ПАВЛА ЮЗИКА і головного організатора УНС СТЕФАНА ГАВРИША
4. Схвалення організаційного пляну праці на останні місяці цього року
5. Внески, запити і закриття нарад

До участи в нарадах запрошується всіх членів Відділових Управ, членів Контрольної Комісії і делеґатів останньої Конвенції.

У зборах візьмуть участь

сен. Павло Юзик, головний директор для Канади
Стефан Гавриш, головний організатор УНС

За ОКРУЖНУ УПРАВУ

о. Михайло Блаженко — *почесний голова*
д-р Богдан Долішний — *голова*
Михайло Боровський — *касир*
Єфим Омельченко — *секретар*

ПОСЛАННЯ

(Закінчення зі стор. 1)

хоч Син Божий... у всю повноту став учасником нашої людської природи... то ж зі сторінок Євангелії навчімся Його пізнавати, Йому служити. Він через Святого Духа перебуває в нас і між нами. Він є джерелом сили у щоденній боротьбі на те, щоб підносити світ". Хай ці слова стануть фундаментом Твоєї дії і поступування, основою Твоєї християнської віри. У Святому Письмі записані знаменні слова нашого Спасителя: „Шукайте перше царство Божого та його справедливости, і все інше вам додасться" (Мат. 6,33). Пам'ятай, дорога молоде, про ці слова. Нехай не манять тебе примани цього світа. Свята Церква вчить, заохочує і завзиває вірних, щоби стриміти до святості, до досконалості. Тому для тебе, молоде, нехай джерелом сили буде Христос, Його навчання, Його заповіді. Нехай Христос своїм святим діянням спричинить навернення твоїх, молоде, сердець, а ввійшовши у твоє духове життя — нехай скріпляє тебе Святими Тайнами.

Дорога молоде! Не шукай у намулі ідеологічних сурогатних концепцій розв'язки життьових питань і завдань, бо це згодом доводить до розпачі, до ненависти, до затрати змислу життя. Ці явища є вислідом ліберальних атеїстичних наук, непошануванням гідности людини та погонею за марними розкошами, що приносять повну руїну людини, а то й змарнування її життя. Єдиний Христос, якого шукаєш і знайдеш у любові Бога і ближнього стане для тебе, молоде, джерелом радости, миру і сили у щоденному змагу за щасливе життя. Відвідуй, дорога молоде, Христа у Кивоті, бо Він там жде на тебе, щоб опромінити тебе своєю благодаттю. Христос бажає, щоб ти відвідувала Його і звеличувала не лише у неділі й свята. Він радий бачити тебе кожного ранку чи вечором, коли йдеш, а чи повертаєш зі школи і праці. У тихій молитві вислови Йому свої турботи, подякуй за радості й щасливе минуле та молись про силу, здоров'я і благословення твоїх трудів. А Він Всемогутній, дасть тобі силу, потішить і поведе дорогою християнського життя до вічного щастя. Зокрема заохочуємо тебе, молоде, день святий святкувати та брати участь у літургічних відправах, бо це джерело душевного надхнення і скріплення нашої побожности, а в цьому ж основа християнської етики й морального поступовання.

Пригадуємо знову, тобі, молоде, навчання Вселенського Архиєрея Івана Павла II звернене до молоді в базиліці св. Петра 17-го січня 1979 року. Він сказав: „Ваші обличчя чисті, як джерела, і палкі, як полум'я, зображають у церковній спільноті ідеальні форми християнського життя. Задля цього Церква, у своїй незмінній духовій молодості, пізнає Себе у Вас!" Молодість і дозрілість — це два символи, якими Христова Церква пишається по всі часи. Тому то, дорога молоде, вона потребує тебе і вимагає від тебе бути молодими і зрілими водночас! Зріла молодь плекає християнську поведінку, що узмістовлена у стійкій вірі, у відданій любові, у будуючій надії, а це є вислідом мудрої розваги, безкомпромісової справедливости, стійкої мудрости й опанованої здержливости. Тому нехай окрасою твого характеру, дорога молоде, буде християнське життя.

Християнське життя, дорога молоде, це дар Бога, бо від Господа все походить. „Без мене ви нічого чинити не можете" каже Господь (Ів. 15,5). Це дар Божий, надприродне християнське життя, запевняє людині постійну Божу поміч, але вимагає від людини постійного зусилля, щоб зберігати цей дар надприродними засобами, святими Тайнами, щирою молитвою, що підносить думку людини до Господа, бо це побожна розмова з нашим Отцем і Сотворителем. Тоді й Дух Святий стає провідною зорею у житті людини. Людина тоді пізнає вище, досконаліше життя і знаходить своє призначення у службі Богові й народові. Та на ще одну життєву правду хочемо звернути Твою, молоде, увагу. Ніхто не вибирає собі ні батьків, ні роду, ні народу, коли приходить на світ. В цьому рішає Божа воля і їй треба повинуватися. Тому повне щастя знаходить людина серед рідного народу у Христовій Церкві. Цю істину треба Вам зрозуміти! Тисячолітня історія християнства в нашому народі наглядно виказує, що Христове вчення, Христова Церква була твердинею, була остоєю, духовною силою українського народу. Вона оформила наше родинне, суспільне, державне життя. За ці цінності, за свою окремішність народ змагався, ними дорожив і їх зберігав. Це заповідь предків і для тебе, молоде! Така Божа воля! На крові, на терпіннях, на муках перших християн зростала Христова Церква — бо це життєдайна сила християнського життя. На терпіннях, на стражданнях за віру в Бога, за Христову Церкву в нашому народі, за його тернистий шлях продовж історії прийде нагорода, бо Господь всесильний і любить свій народ, лиш щоб цей народ був з Богом. Тому всі ці чисті жертви принесені народом за Церкву, є неоціненним скарбом для нас і заслугою перед Господом. Дорожи і зберігай цю спадщину, і будь вірна своїй Церкві й народові, дорога наша молоде!

Є різні форми життя, в яких людина реалізує своє історичне покликання. Родинне подружнє життя за плянами Богом наміченими людині — „Будьте плідні і множтеся і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі" (Буття, 1,28). Це найбільш доступна-звичайна форма людського життя. І тут ще раз звертаємо увагу, дорога молоде, що для збереження ідентичности свого народу, заходить велика потреба, щоби наші вірні добирали своїх подруг, у міру змоги, українського походження. Є проте вищі форми досконалого життя, які вимагають особливішого Божого покликання, де людина добровільно зобов'язується прийняти як норму життя три євангельські ради: добровільну вбогість, досконалу чистоту, совершенний послух. Монаше життя — жива ознака між нами, що „тут на землі не маємо постійного Города, а шукаємо прийдешного". Так монаше життя, як і священство, це форми досконалішого християнського життя і служіння, що вимагають особливішого Божого покликання, якого людина не може собі дати. „Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви ішли і плід принесли" (Іван 15,16). Ці дві форми виімкового покликання доповнюють себе взаїмно: служіння Богові в монашестві, служіння Богові у священстві в Христовій Церкві, вони зводяться до одного, бо остаточна мета одного і другого служіння є всецілою посвятою на службу Богові. Обіти, якими людина в'яжеться на посвяту Богові — убожество, послух, чистота — це засоби, добровільно взяті на себе, як норми досконалішого духовного життя, щоб так посвятити себе всеціло на службу Богові. Як нам пізнати голос Божий, що кличе нас до цього досконалішого життя, чи то у монашестві, чи то у священстві? Є хвилини, коли голос Божий дає себе чути дуже яскраво, часом навіть категорично, і, якщо наше серце не є обмотане занадто житейськими пристрастями, воно зрозуміє цей поклик Ісуса, який кличе: „Іди за мною".

На тебе, молоде, надіємося, щоб ти заповнила і оживила всі культурні й громадські установи, щоб перейняла працю старшого покоління й продовжувала для добра народу, а над усе, щоб була вірною своїй Церкві. Віддано співпрацюй з ієрархією і священиками, щоб разом з народом творити єдність скріплену любов'ю Бога і ближнього. Завжди май звернені очі до небесних висот, бо Христос є дорога, правда і життя.

І в цьому намірені хай на ваші постанови зійде Любов Бога Отця і Його всемогутнє благословення!

Рим, 10-го жовтня, 1985 року

† Мирослав Іван
Верховний Архієпископ і Кардинал
та ієрархія Української Католицької Церкви

Пам'яті І. Одежинського

(У першу річницю смерти)

У суботу, 17-го листопада 1984 року, в ранніх годинах блискавкою рознеслася неймовірна вістка в українській громаді Філядельфії й околиці, що вже нема поміж живими відомого союзового та громадського діяча сл. п. Івана Одежинського.

Як дуже хотілося, щоб ця жахлива вістка була неправдивою, щоб була тільки кошмарним сном, але, на превеликий жаль, це була дійсність. Телефони від ранку не переставали працювати як Філядельфії, так й околиці. Ніхто не хотів вірити про смерть покійного І. Одежинського, бож ще ввечорі попереднього дня, як завжди, полагоджував союзові справи в канцелярії Округи. Призначив зустріч з проспектами на наступний день, але невмолима смерть, не зважаючи на його сильну фізичну будову, скосила його в кількох хвилинах в дорозі до шпиталю.



Св.п. І. Одежинський

Іван Одежинський народився 1924 року в Калуші, Західня Україна, де закінчив середню освіту, а дальші студії продовжував в Подєбродах, Чехо-Словаччина. Під час воєнної хуртовини, як тисячі інших молодих українських патріотів, вступив у ряди Української Дивізії „Галичина", щоб здобути кращу долю-волю для поневоленої, але нескореної України. Під кінець війни в 1945 році, будучи на відпустці, одружився, а відтак по різних перешкодах 1949 року прибув вже з родиною до Філядельфії Па., а що був проворним й рухливим, то негайно включився у громадську працю, а головно працю УНСоюзу, для якого почав організувати членів. У 1954 році був основоположником 153-го Відділу ім. Луки Мишуги, до якого в короткому часі придбав понад 600 нових членів. Будучи здібним організатором покійний Іван здобув довір'я у членів тодішньої Екзекутиви, а головно у покійного головного предсідника Дмитра Галичина і завдяки цьому, під час 24-ої Конвенції УНСоюзу, яка відбулася 1958 року в Клівленді, обрано його головним радним. Від того часу на пості головного радного він був до останньої хвилини свого життя. А коли говорити про союзову працю покійного Івана, то не можна поминути того, що він був промотором заложення ще двох союзових відділів, а саме: Пластового 216-го і 32-го імени Олега Ольжича. Був час, що ці три відділи нараховували майже 1,000 членів, що в більшості було його заслугою.

Крім союзової праці, сл. п. Іван Одежинський був дуже активним в Українському Республіканському Клюбі, який очолював довгими роками. Будучи активним в політичному житті, він двократно кандидував на стейтового репрезентанта. Вибори програв, але здобув популярність серед американських республіканців, і тому мав всюди відкриті двері. Завдяки своїй проворності він одержав стейтову працю у міській управі Філядельфії. На тому пості покійний Іван допоміг сотням тих земляків, які потребували допомоги, коли мали клопоти з порушенням законів їзди автомобілем.

У громадській праці він був активним в місцевому Відділі ОбВУ, був головою того Відділу, як також належав до Головної Управи ОДВУ. Належав до Управи Спортового Осередку „Тризуб" та інших місцевих українських клюбів.

Похоронні обряди почались у понеділок, 20-го листопада, відслуженням Парастасу і Панахиди. Біля домовини стояла стійка із прапором друзів дивізійників, як також прапором місцевого Відділу ОДВУ. Покійного прощали в далеку дорогу, де нема „ні горя, ні печалі" автор цієї статті від Екзекутивного Комітету УНС, Філядельфійської Округи та всіх союзовців. Також прощав його довголітній приятель інж. Іван Скіра від станиці дивізийників та Управи 153-го Відділу УНСоюзу, а від місцевого Відділу ОДВУ прощальне слово виголосив голова інж. Михайло Нич. У вівторок, 21-го листопада, в катедральному храмі Непорочного Зачаття при Френклін вулиці відслужено заупокійну Службу Божу, а відтак тіло Покійного відпровадила родина та велика філядельфійська громада на вічний спочинок на український цвинтар у Факс Чейсі, Па.

Поминальна тризна відбулася у залі УКЦеркви св. Архистратига Михайла в Дженкентавні, Па. Прощальне слово сказав д-р Іван Флис, головний предсідник УНСоюзу, який висловив співчуття родині Покійного. Слід згадати, що як під час заупокійної Богослужби, так і в відпроважденні тіла поікйного на вічний спочинок, а відтак в тризні, крім д-ра І. Флиса взяли участь головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук і головний організатор Степан Гавриш. А під час Парастасу і Панахиди були присутні головний контролер д-р Богдан Гнатюк і головний радний Василь Пастушок, як також члени Управи Філядельфійської Округи з головою Петром Тарнавським. Не забули за Покійного відділові секретарі й інші урядовці Філядельфійської Округи і майже всі прибули, щоб віддати останню прислугу заслуженому союзовцеві. А заслуженому тому, що, як уже було згадано, завдяки його наполегливій праці Філядельфійська Округа збагатилася трьома новими відділами. До того кожного року він збагачував Союз десятками нових членів і тим самим Округа здобувала чемпіонство рік за роком.

Рік часу минув від сумного акту покладення домовини покійного Івана у вільну американську землю. Тяжко повірити, що вже цілий рік немає Іван а поміж нами, живими. Це відчуває в першу чергу, родина, приятелі друзі, а союзова родина найбільше відчуває ту прогалину, яку він залишив. Кажуть, що смерть — це останній акт людської мандрівки по цій землі, це брама, через котру кожна людина мусить пройти з земного життя до життя вічного. І хоч кожний з нас знає, що немає рятунку, ніхто не може оминути зустрічі зі смертю, чи тепер, чи пізніше, все ж таки смерть викликає біль і глибокий жаль, а особливо тоді, коли відходить від нас особа, з якою доводилось довгі роки співпрацювати.

Славної пам'яті Іван Одежинський залишив в глибокому смутку дружину Дідію, доні — Лярису з мужом Крик-Кіл Петриком, Уляну з мужом д-ром Богданом Якимовим, Мирославу з мужом Романом Кизиком і Андрейку, внуків Петруся і Міру та брата інж. Богдана з дружиною Марією і донями Ростиславою Ксенею, Оленкою та Марією. Залишив швагрові, Мирославу Белей з родиною і Евгенію Ручак з родиною, ближчу і дальшу родину в Україні та Польщі і велику союзову родину.

Степан Гавриш

Вже 280...

(Закінчення зі стор. 1)

Ольга Кузьмович.

Тим разом 16 молодих дівчат і маленька Галюся Зиблікевич репрезентували сьогоднішню українську пресу в ЗСА, включно із дитячим журналом „Веселка", а Христя Санторе символічно представляла підпільні видання в Україні. Присутніми були також краля Балю преси з 1984 року Ірина Цвікула і княжна Аня Богачевська, теперішня „Міс Союзівка".

Всіх їх та їхніх молодих супровідників представили публіці, що вщерть виповнила авдиторію св. Йосафата, прикрашену квітами та мистецькими шаржами Романа Василишина, майстри церемонії, Мирослава Гил і Михайло Кострицький

Біля півночі жюрі під проводом Оксани Драган-Кравців, до якого теж належали інж. Тарас Грицай, проф. Юрій Оранський і Лідія Фещенко-Чопівська краля балю української преси в ЗСА з 1983 року і Марія Євзевська в заступстві неприсутньої через недугу мисткині Стефанії Бернадин, закінчило обраховування голосів. О. Драган-Кравців передала вислід оцінки жюрі і у великій тиші присутніх проголошено кралею 13-го Балю преси Галину Кохно, яка репрезентувала музично-літературний журнал „Бандура", що появляється як квартальник від січня 1981 року, видаваний Школою Кобзарського Мистецтва.

Першою князівною обрано Христину Стеранку, представницю жіночого місячника СУА „Наше Життя", а другою князівною Христину Катречко, що репрезентувала англомовний місячник „Форум", що його видає УБС.

Новообрана краля Г. Кохно була кандидаткою, яка могла виказатися вже довгою активністю в українському студентському житті. Зараз вона є студенткою астрономії і астрофізики в університеті Мериленду, вчила вже українську мову в університеті і в школі українознавства, займається журналістикою в українській та англійській мовах і написала працю в ділянці історії України п. н. „Українська боротьба за незалежність". Вона є головою студентської організації при університеті, членом Товариства Українських Бандуристів і Групи Українських Професіоналістів у Вашінґтоні.

Перша князівна Х. Стеранка — це студентка хемії в. Барнард коледжі в Ню Йорку, активна пластунка, була обрана Гетьманівною 22-ої Пластової Орликіяди і відбула ряд пластових таборів як учасниця і виховниця.

Друга князівна Х. Катречко є студенткою книговодства в університеті у Ферфілд в Коннектикат. Вона членка Пласту, виховниця новачок, член кобзарського ансамблю „Вічний відгук" і Товариства Українських Бандуристів.

Під оплески численної публіки, серед якої була більшість пластової молоді, кралі Балю преси виголосили свої короткі подяки та прийняли нагороди з рук голів обидвох організацій, які влаштовують спільно ці імпрези. Як і кожного року, так і цим разом нагороди уфундували Український Народний Союз, Український Братський Союз і Союз Українців Католиків „Провидіння". Особливими меценатами балів є постійно також єпископи УКЦеркви, Владики Василь Лостен і Роберт Москаль. Краля преси на 1986 рік Г. Кохно одержала репродукцію картини мистця Петра Андрусева „Хрищення України" та книжку „Ікона" Святослава Гординського, а князівни репродукцію картини О. Канюки п.н. „Козаки пишуть листа до султана".

Зворушливе було прощальне слово кралі преси з 1984 року Ірини Цвікули, яка передала свою „корону" новообраній кралі, що перша пішла у танець із своїм супровідником. Її партнером був Марко Івасиків.

Цікавим явищем тогорічного балю преси було, що із 16 кандидаток більшість приїхала на цей баль із далеко віддалених осередків, як Чикаго, Денвер, Дітройт, Клівленд, Гартфорд, а тільки нечисленні були з міста „Братньої любови", де відбувався баль. Це, як і велика участь молоді, вказують на популярність балів преси, що поширюється помимо часто несприятливих умовин.

Організаторки балів під проводом М. Харини вкладають кожночасно велику працю для успіхів цієї імпрези. Зацікавлення, яке ці балі викликують, є для них найкращою моральною заплатою за добре виконане громадське завдання.

Концерт...

(Закінчення зі стор. 2)

це молодий і талановитий симфонічний диригент. Він блискуче володіє диригентською технікою. Його тактування чітке, а зміни в темпі чи експресії зовсім переконливі. В особі Бриттана бачимо великий мистецький потенціял і майбутність. Жаль тільки, що симфонічна оркестра, яка мала студентський характер, не все реагувала на вимоги диригента; інколи деякі інструменти самовільно виривалися зі загального звукового балянсу. З великою увагою прослухали ми монументальну „Прикарпатську симфонію" С. Людкевича й ефектовну увертюру Лисенка-Ревуцького до опери „Тарас Бульба" в оркестрації Б. Лятошинського що, на нашу думку, була кульмінаційною точкою концерту.

Отже потенціял, Богу дякувати, маємо. Ідей нам також не бракує. Але музичні справи мусять вирішувати професійні музики, а не адміністратори чи організаційні референти.